

Sygn. akt **II AKa 157/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak (spr.) SA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej
po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. sprawy

A. N.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 14 maja 2013 r., sygn. akt II K 8/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie zawarte
w punkcie 5 jego części dyspozytywnej,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu za to
postępowanie opłatę w kwocie 2.100
(dwa tysiące sto) złotych.

Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Olszewski Piotr Brodniak

Sygn. akt II AKa 157/13

UZASADNIENIE

A. N. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 29 lutego 2008 roku i 06 czerwca 2008 roku w K. w Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu posłużył się podrobionym testamentem holograficznym J. N. (1) w sprawie I Ns 90/08 i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd sędziego Sądu Rejonowego w Kołobrzegu co do jego autentyczności i doprowadził

go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 266.000 zł. na szkodę innych spadkobierców ustawowych E. B. i J. N. (2).

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 29 kwietnia 2008 roku w sprawie I Ns 90/08 oraz w dniu 19 lutego 2009 r. i 09. listopada 2009 r. w sprawie I Ns 509/08 w K. w Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pouczone o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym zeznał nieprawdę, że przedłożony przez niego w Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu testament został sporządzony i podpisany przez J. N. (1) podczas gdy w rzeczywistości był on sfalszowany

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

III. w okresie od lutego 2009 r. do 29 września 2009 r. w K. chcąc aby W. S. złożył fałszywe zeznania nakłaniał go do zeznania nieprawdy w postępowaniu sądowym w sprawie I Ns 509/08, że J. N. (1) uczynił go jedynym swoim spadkobiercą podczas gdy w rzeczywistości jego wolą było żeby dziedziczyli po nim oprócz A. N. także E. B. i J. N. (2)

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 14 maja 2013 r., wydanym w sprawie II K 8/13 A. N. uznał winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I, z ustaleniem, że posłużył się on podrobionym przez siebie testamentem holograficznym oraz z ustaleniem, że wyłudził mienie znacznej wartości, to jest przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i za przestępstwo to, na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 33 § 1, 2 i 3 kk, wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka.

W zakresie czynu opisanego w punkcie II, Sąd Okręgowy uznał A. N. za winnego tego, że w dniu 29 kwietnia 2008 r. w Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu, w toku postępowania prowadzonego w sprawie I Ns 90/08, będąc pouczone o treści art. 671 § 3 kpc, zeznał nieprawdę co do tego, że przedłożony przez niego w Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu testament holograficzny został sporządzony i podpisany przez zmarłego J. N. (1) podczas gdy w rzeczywistości został on sfalszowany przez oskarżonego, to jest przestępstwa z art. 233 § 1 kk i za przestępstwo to, na podstawie art. 233 § 1 kk, wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

W zakresie czynu opisanego w punkcie III, Sąd Okręgowy uznał A. N. za winnego tego, że w lutym 2009 r., w K., chcąc aby W. S. złożył fałszywe zeznania usiłował nakłonić go do zeznania nieprawdy w postępowaniu sądowym w sprawie I Ns 509/08 Sądu Rejonowego w Kołobrzegu, że zmarły J. N. (1) uczynił go jedynym spadkobiercą podczas gdy w rzeczywistości wolą zmarłego było żeby dziedziczyli po nim oprócz A. N. także E. B. i J. N. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec odmowy W. S., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk i za przestępstwo to, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd Okręgowy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu i orzekł wobec niego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat.

Na podstawie art. 72 § 2 kk Sąd Okręgowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości przez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonych E. B. i J. N. (2) po 133.000 złotych w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

Nadto, Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego i zarzucił mu:

1. w odniesieniu do skazania w pkt 1 wyroku za czyn zarzucany w pkt I i przy określonej wyrokiem modyfikacji zarzutu polegającej na zmianie opisu czynu - naruszenie przepisów postępowania - art. 201 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie wniosków dowodowych zmierzających do ustalenia, czy - tak jak w przypadku opinii wydanej w sprawie przez biegłego G. M., kategoryczność opinii innych biegłych nie podlega weryfikacji w uwzględnieniu tezy dowodowej, na którą powołano biegłą A. P. dla kategorycznego ukierunkowania treści opinii i stwierdzenia przez tę biegłą w opinii czy to jedynie oskarżony dopuścił się fałszu tego dokumentu przez co poza czynnościami biegłego pozostawiono także inne osoby mogące mieć interes w sporządzaniu tego rodzaju pisma albo w kreowaniu wizerunku pism rzekomo pochodzących od spadkodawcy, nadto przyjęcie, że skoro opinię wydaje biegły z określonej instytucji to brak jest podstaw dla jej kwestionowania, co stanowi o całkowitym, braku krytycyzmu w ocenie tego materiału dowodowego, a w konsekwencji o uznaniu, że oskarżony popełnił ten czyn i wynikowe z takich ustaleń czyny opisane w pkt II i III zarzutów, co skutkować winno uznaniem, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest co najmniej przedwczesne,

2. w zakresie czynu z pkt II i skazania z pkt 2 części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji - współzależność rozstrzygnięcia od ustalenia tego, czy oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa fałszerstwa dokumentu i posłużenia się nim jako autentycznym i w konsekwencji złożeniu oświadczeń przed Sądem orzekającym w sprawie cywilnej będąc uprzedzonym na podstawie art. 671 § 3 k.p.c, która - jedynie w przypadku ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony umyślnie dopuścił się przestępstwa fałszerstwa i posłużenia się dokumentem fałszywym - może prowadzić do poniesienia odpowiedzialności karnej w zakresie objętym opisem i kwalifikacją czynu jak w tej części skazania, co - wobec nie ukończenia czynności dowodowych w dot. zarzutu w pkt I - powoduje uznanie przedwczesności skazania,

3. w odniesieniu do uznania zawinięcia w pkt III i w sposób wskazany w części dyspozytywnej wyroku pkt 3 - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na bezkrytycznym uznaniu, że oskarżony telefonował do świadka W. S. w celu nakłonienia go do składania - fałszywych zeznań a nie zeznań, które ten oskarżony oceniał jako zeznania prawdziwe, podczas, gdy w materiale dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym i wobec opowiedzenia się tego świadka po stronie rodzeństwa oskarżonego na każdym etapie procesów toczących się z udziałem tych stron nakazujące co najmniej ostrożność interpretacyjną zeznań tego świadka i to w sytuacji, gdy oskarżony - jak świadek twierdzi - miał wyłącznie zapytać go o tym, że potwierdzi, jako znajomy spadkobiercy, to, że jego wolą miało stać się określone rozdysonowanie przez niego majątkiem na wypadek śmierci; przyjęta przez Sąd I instancji interpretacja rozmowy, która - jak twierdzi świadek W. S., a przeczy temu oskarżony - miała przebiegać w ten sposób, że po zadaniu pytania - więc nie nakłaniania do czynu sprzecznego z prawem - świadek odmówił pozytywnego zachowania i osoby te już więcej do takiej okoliczności nie wracały, co stanowi o ewidentnym błędzie Sądu I instancji w zakresie ustaleń o zawinięciu oskarżonego,

4. obrazę przepisów prawa materialnego - art. 72 § 2 k.k.- polegającą na zasądzeniu od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych wskazanych tam kwot w sytuacji, gdy o te same kwoty toczy się postępowanie przed Sądem Rejonowym w Gdyni i w sytuacji, gdy - z przepisów prawa cywilnego wynika obowiązek rozliczenia wartości masy spadkowej po jej pomniejszeniu o długi spadkowe, koszty i opłaty związane ze spadkiem - a proces cywilny jest tak zaawansowany, że daje tym osobom pewność uzyskania świadczeń im należnych w przypadku ustalenia, że dziedziczą one na podstawie przepisów ustawy, a testament jest sfalszowany

5. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 30 zł każda nie odnoszącą się do tego na jaki cel oskarżony zużył środki pochodzące ze sprzedaży spadkowej nieruchomości i nie uwzględniającej jego rzeczywiste możliwości majątkowe co wprost przekłada się na stosowanie w tym przypadku przepisów o zastępczych karach pozbawienia wolności za nie uiszczoną grzywnę,

Podnosząc te zarzuty apelujący wniósł o:

- rozłączenie orzeczenia o karze łącznej i w zakresie pkt 3 wyroku odnoszącego się do zarzutu w pkt III zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu,

- w zakresie orzeczenia jak w pkt 1 i 2 wyroku - o uchylenie apelowanego wyroku i zwrot sprawy Sądowi I instancji dla przeprowadzenia dodatkowego opiniowania przez biegłych sądowych jak w treści wniosku dowodowego obrony zawartego na k. 541 i 542 akt sprawy,

a z ostrożności procesowej apelujący wniósł o:

- uchylenie orzeczenia Sądu I instancji w części dotyczącej naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k. i pozostawienie rozstrzygnięcia w tym zakresie Sądowi cywilnemu działu spadku

- w przypadku orzekania kary grzywny o miareczkowanie jej wysokości w sposób zapewniający adekwatność kary do czynu i możliwości majątkowych sprawcy,

nadto - z uwagi na sytuację materialną oskarżonego – apelujący wniósł o nie orzekanie o kosztach i opłatach w sprawie w tym o zmianę rozstrzygnięcia i o umorzenie obciążeń wynikających z pkt 6 wyroku Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna w zakresie zarzutu sformułowanego w punkcie 4, natomiast w pozostałej części jawi się ona jako oczywiście bezzasadna.

Instancyjna kontrola zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że materiał dowodowy uzyskany przez Sąd pierwszej instancji posiada charakter wyczerpujący. Wyrażając ten pogląd trzeba jednocześnie bardzo wyraźnie zaakcentować, że słusznie postąpił Sąd Okręgowy oddalając na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2013 r. wniosek autorstwa obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. (...) w K. oraz biegłego z zakresu kryminalistycznego badania dokumentów W. L.(k.541-542). W tym miejscu należy przypomnieć, że ów wniosek zmierzał do wykazania, iż materiał porównawczy, którym dysponowały oba wymienione podmioty opiniujące zawierał, między innymi, takie dokumenty, które rzekomo zostały sfałszowane przez J. K.. Rzecz jednak w tym, że z opinii, zarówno biegłego W. L. (k.144-185 i k.533-534), jak i wspomnianego Instytutu (k.392-426 i k.534-535) jednoznacznie wynika, że dostarczony do badań materiał porównawczy jest jednorodny, a tworzące go dokumenty autorstwa oskarżonego i J. N. (1) pochodzą nie tylko z ostatnich 10 lat życia tego drugiego, kiedy to pozostawał on w związku konkubenckim z J. K., ale również z okresu znacznie wcześniejszego. W tym stanie rzeczy jakiegokolwiek krytyki nie wytrzymuje więc twierdzenie skarżącego, jakoby w omawianym zakresie, cytowane wyżej opinie były dotknięte mankamentami, o których mowa w art. 201 kpk. Bezzasadnie brzmią również uwagi apelującego nawiązujące do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wniosków sformułowanych we wskazanych wcześniej opiniach, a także w opiniach biegłego G. M. (k.76-94 i k.529-533). Prezentując te uwagi ich autor traci bowiem z pola widzenia elementy, które to prawidłowo dostrzegł Sąd orzekający, a których to istnienie prowadzi do oczywistej w swej wymowie konkluzji, a mianowicie, że wnioski przedstawione w opiniach W. L. oraz w imieniu Instytutu Ekspertyz Sądowych przez biegłą A. P. zasługują na pełną aprobatę. Aby nie być gołosłownym wypada jedynie przypomnieć, że owe wnioski korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają, a w ich obliczu nie ulega wątpliwości, że testament holograficzny datowany na 20 stycznia 2008 r. i opatrzony podpisem „J. N. (1)” w rzeczywistości został napisany i podpisany przez A. N.. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmieniają zaś uwagi odzwierciedlone w pisemnej opinii biegłego G. M. (k.76-94). Opinia ustna jego autorstwa (k.529-533) dowodzi przeciwnie, że uwagi te nie są trafne, a ponadto wskazuje przyczyny, które doprowadziły do zmaterializowania się takiego stanu rzeczy. Co więcej, z omawianej opinii wynika również, a właściwie przede wszystkim to, że w ocenie jej autora, to znaczy G. M., wnioski zaprezentowane przez dwóch pozostałych biegłych są prawidłowe. W tej, przedstawionej sytuacji rację ma więc Sąd Okręgowy, że pisemna opinia G. M., w przeciwieństwie do opinii W. L. oraz Instytutu Ekspertyz Sądowych, jest pozbawiona wartości dowodowej. W tym miejscu trzeba jednocześnie zaakcentować, a wynika to z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, że dokonując takiej a nie innej oceny wspomnianych dowodów Sąd orzekający uwzględnił szeroki i wyczerpujący katalog przemawiających za nią okoliczności. W związku z tym ewidentnym nadużyciem jest twierdzenie skarżącego jakoby w tej materii Sąd Okręgowy kierował się wyłącznie kategorią charakterem sformułowań zawartych w opiniach oraz autorytetem Instytutu Ekspertyz Sądowych im. (...) w K..

Reasumując dotychczasowe rozważania należy więc w całej rozciągłości zaaprobować stanowisko Sądu pierwszej instancji, które to sprowadza się do tezy, że to nie kto inny, lecz A. N. jest autorem wspomnianego wcześniej testamentu. Natomiast niewątpliwa trafność tej konkluzji w konsekwencji powoduje, że zarzut podniesiony w punkcie 2 apelacji już „z gruntu” jest bezzasadny. Przyznaje to zresztą sam apelujący wskazując, że w przypadku takiego ustalenia jak to, o którym mowa powyżej popełnienie przez oskarżonego czynu opisanego w punkcie 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku „(...) wydaje się wątpliwości nie budzić (...)” (str. 6 apelacji). Tego rodzaju uwaga skarżącego jest oczywiście trafna, w związku z czym zbędnym jest przekonywanie, że wyżej wymieniony zarzut absolutnie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jeśli zaś chodzi o twierdzenia skarżącego, których egzemplifikacją jest zarzut sformułowany w punkcie 3 skargi w pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że z zeznań W. S. wcale nie wynika by przejawiał on szczególnego rodzaju stosunek wobec pokrzywdzonych E. B. i J. N. (2). W związku z tym sugestia apelującego, że mimo wszystko jest inaczej, stanowi kolejne jego nadużycie. Zwracając na to uwagę należy równocześnie podkreślić, że zeznania W. S. są wyważone, a wynikające z nich okoliczności wpisują się w kontekst uwarunkowań faktycznych tworzących realia rozpoznawanej sprawy. W tej sytuacji rację ma więc Sąd pierwszej instancji, że wspomniane zeznania są wiarygodne, a bez wpływu na taką ich ocenę pozostaje fakt, iż w toku przeprowadzonego postępowania, z przyczyn obiektywnych, nie zdołano uzyskać billingów połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonym a W. S.. Brak owych billingów, przy uwzględnieniu treści zeznań świadka odczytywanych w kontekście całego zgromadzonego materiału dowodowego nie obniża bowiem wartości poznawczej tych zeznań, a także nie rodzi żadnych, a więc również takich o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, wątpliwości co do ich interpretacji.

Podsumowując, stwierdzić więc należy, że Sąd Okręgowy uzyskał wszystkie dostępne mu dowody, bezbłędnie je ocenił a w oparciu o tę ocenę poczynił jak najbardziej poprawne ustalenia faktyczne. Ów Sąd dokonał również prawidłowej subsumcji czynów przypisanych oskarżonemu, a nawiązując do tej, która dotyczy czynu opisanego w punkcie 3 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku należy jedynie przypomnieć, że podżeganie do popełnienia przestępstwa może przejawiać się w różnych formach, w tym, między innymi, w takiej, którą swym zachowaniem urzeczywistnił oskarżony. Natomiast jeśli chodzi o wymierzone A. N. kary pozbawienia wolności i grzywny, to te zostały ukształtowane na właściwym poziomie. Żadna z tych kar absolutnie nie razi niewspółmierną surowością, a rozwijając tę tezę w odniesieniu do kary grzywny, w pierwszym rzędzie trzeba zauważyć, że kwotowo wynosi ona 9.000 a nie jak wskazał apelujący 90.000 złotych (str. 9 apelacji). W dalszej kolejności trzeba podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti wyraźnie wskazał, iż określając wysokość tej kary miał w polu widzenia sytuację majątkową A. N.. W związku z tym odmienne w tym zakresie twierdzenie skarżącego jawi się jako oczywiście bezzasadne. Natomiast oceniając przez pryzmat tej sytuacji wymiar omawianej kary nie można również zapominać o okolicznościach przedmiotowych czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, a w szczególności o wysokości korzyści majątkowej jaką wymieniony uzyskał w wyniku popełnienia tego przestępstwa. W kontekście tych okoliczności należy zaś jedynie powtórzyć, że kara grzywny wymierzona A. N. jest sprawiedliwa i wyważona, a co za tym idzie nie jest dotknięta uchybieniem, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

Dokonując instancyjnej kontroli kwestionowanego orzeczenia stwierdzić natomiast należy, że zasadny jest zarzut sformułowany w punkcie 4 apelacji. Wyrażając ten pogląd trzeba zaś przypomnieć, że przed Sądem Rejonowym w Gdyni zawisła sprawa VII Ns 1934/11, której przedmiotem jest dział spadku i zniesienie współwłasności po zmarłym J. N. (1). W takiej zaś sytuacji procesowej, zawarta w art. 415 § 5 kpk klauzula antykumulacyjna wykluczała możliwość zobowiązania oskarżonego po myśli art. 72 § 2 kk do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Wspomniana klauzula obejmuje bowiem zarówno orzekanie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na podstawie art. 46 § 1 k.k., jak i o zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k. w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2012 r., III KK 321/12, LEX nr 1231567 oraz z dnia 18 stycznia 2013 r., V KK 378/12, LEX nr 1277805). Tymczasem Sąd Okręgowy, w oparciu o przepis art. 72 § 2 kk, zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, a co za tym idzie rozstrzygnął kwestię, co do której, wobec zakazu wynikającego z art. 415

§ 5 kpk, orzekanie było wykluczone. Dostrzegając to uchybienie, Sąd odwoławczy w konsekwencji zmienił zaskarżony wyrok, uchylając rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 5 jego części dyspozytywnej.

O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 627 kpk i art. 636 § 1 kpk, zaś o opłacie należnej za to postępowanie w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt. 4, art. 3 ust. 1 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Zdaniem Sądu odwoławczego brak jest zaś podstaw do podjęcia w tej materii innego, postulowanego przez obrońcę oskarżonego, rozstrzygnięcia. Brak jest również procesowych przesłanek, nie tyle do uwzględnienia, co w ogóle do podjęcia rozważań na temat zasadności wniosku apelującego o umorzenie kosztów sądowych zasądzonych od A. N. w zaskarżonym orzeczeniu. Ta kwestia może być bowiem jedynie przedmiotem postępowania wykonawczego regulowanego przepisami kodeksu karnego wykonawczego.